

POLITICA DE CATALUNYA EN FORA

Espe- rem què farà Chamberlain

L'altre dia demanàvem respecte vers la democràcia anglesa. Ara fem un pas més. Chamberlain ha vençut a la Cambra dels Comuns. En la Constitució té la raó i té els vots de la majoria parlamentària.

Ara veurem si Chamberlain venç també en la negociació amb la Itàlia que ha preparat amb tanta adhesió. Esperem. Objectivament, hem de dir que Chamberlain està molt ben situat per a dur a bon terme la negociació. Amb Eden, els liberals i els laboristes a l'aguait del desfilament del Foreign Office, Chamberlain té una posició favorable. La nostra simpatia per Eden no ofereix dubte. Personalment, crec ésser un dels pocs catalans que han canviat algunes paraules amb Eden, i la meua modesta carrera ginebrina comença precisament junt amb la seva, el 1935, en esclatar el conflicte etiòpic. Malgrat aquesta simpatia per Eden, he de dir: «Esperem a veure què farà Chamberlain».

El criteri que amb motiu de l'última crisi del Govern francès emetiem, va dir a ULTIMA HORA — «La Humanitat» també ho digué — amb escàndol d'alguns, que el desplaçament del ministeri Chautemps cap al centre ens era favorable, i que no faria per nosaltres menys del que havia pogut fer un Govern amb comunistes, sinó, al contrari, potser faria més a conseqüència precisament del seu caràcter més «travat» i menys ideològic.

Doncs, bé, cosa molt semblant podem dir de la nova política exterior dirigida per Chamberlain. Per la nostra part, creiem que la situació és molt més greu i immediata i que les conseqüències bones o desastroses de paciència o de conflicte general seran molt aviat damunt nosaltres.

Nicolau M. RUBIÓ
Paris, 24-28. (Per telèfon.)

EL NOU AMBAIXADOR
FRANCES HA ARRIBAT A NOVA YORK

Nova York, 24. — Ha arribat el nou ambaixador francès, De Saint Quentin, a bord del «Champlain».

TOTS ELS ULLS MIREN CHAMBERLAIN

El "premier" juga una carta molt perillosa

«Concedim la confiança a Chamberlain», diu la premsa conservadora. — «Ell ens donarà la pau»

«El poble anglès convertit en pacífic viatger d'un vaixell que va a la deriva», escriu «Manchester Guardian»

LES EXIGENCIES DE MUSSOLINI SON CONSIDERABLES

Londres, 24. — Els periòdics d'esquerra parlen de Chamberlain amb molta ironia, amb un «humour» fet de frases punjants i jocs de paraules; ironia, a la fi, que encobreixen serioses preocupacions. «Quedeu-vos als vostres llocs, que jo man» — diu «Manchester Guardian» — que diu el capità Chamberlain al poble anglès, convertit en pacífic passatger d'un vaixell a la deriva. Com es veu, la frase és terrible i dona idea de la violència de les posicions preses pels dos bàndols en la disputa.

El manifest laborista és molt crític per la Premsa conservadora. L'assumpte Eden — per a la dita Premsa — està ja liquidat. Concedim la confiança a Chamberlain, ell ens donarà la pau.

Però, quina és la realitat de les conversacions anglo-italianes? Què demana Mussolini? Reconeixement de l'Imperi etiòpic; paritat naval a la Mediterrània; control del Canal de Suez; finalment, no demana Mussolini també quedar-se a les Balears durant uns anys,

compartint aquesta estada, sota certes condicions, amb altres països o altres països?

Les exigències són considerables, perquè a més aquest senyor demana diners. Molts diners. Milers de milions de lliures esterlines, mitjançant un emprèstit. Què està disposat a concedir? Acabar amb la propaganda pan-àrab. Retirar les tropes de Líbia? Arribar a un acord amb el de Pantellària? No se sap res en concret.

El discurs d'Eden adreçat als seus electors és esperat amb gran interès. Es veu que Chamberlain juga una carta molt perillosa, àdhuc per als seus propis partidaris, ja que dins del Govern i del partit conservador es miren amb recel aquestes negociacions que es van a iniciar. Els prohoms conservadors, és clar, empiristes per temperament, esperen el que passarà. D'aquí la força, en aquest moment, però la feblesa futura, en cas de fracàs, de Chamberlain.

FABRA

Tot Catalunya ha tingut aquests dies mots i proves d'homenatge per al mestre Pompeu Fabra, amb motiu de complir-se el seu septuagèsim aniversari. La dura contesa actual no ha distret ni un moment Catalunya de l'atenció que tradicionalment ve prestant a tots els aspectes de la cultura i de l'esperit. L'homenatge a Fabra no podia, doncs, de cap de les maneres, passar desapercebut. Homenatge que no necessita de dates, car és permanent en el cor dels patriotes. Però ho és que una plaent ocasió com aquesta de l'aniversari destaqués la pura significació de l'obra del nostre filòleg.

L'obra del mestre és un dels moments més sortosos de la renaixença catalana. Pel bon nom de la pàtria, Pompeu Fabra ha guanyat més batalles que molts polítics. I, contràriament a allò que succeeix en la tasca d'aquests, el mestratge, la labor constant de Fabra, és unànimement reconeguda per tots els catalans. Davant d'ell les divisions s'esborren i els criteris particulars callen. A Fabra li ha escaigut la gloriosa missió de representar l'idioma, que és el nervi mateix de Catalunya.

Però la figura de Pompeu Fabra té encara una altra significació pregonia. La seva categoria moral, el seu caràcter, no estan pas per dessota de la seva història de gramàtic. Des de fa anys lligat íntimament als atzars de la pàtria, el mestre n'ha seguit i sofert totes les contingències. No era pas per casualitat, sinó obeint a transcendents designis, que quan per l'octubre del 1934 el Govern de Catalunya era empresonat, el mestre Fabra li feia companyia al vaixell-presó. L'atemptat contra la pàtria no hauria estat complet si, abastant els seus polítics, hagués deixat de banda el redreçador del seu idioma.

Després, en totes les ocasions, Pompeu Fabra ha estat al costat del poble. Hi ha estat naturalment, sense proclamar-ho cada cinc minuts, que per als intel·lectuals és encara la millor manera d'estar-hi. Ha estat amb el poble oferint-li diàriament el seu treball, la seva intel·ligència, de perfils extraordinàriament joves, en els seus setanta anys que poden ésser posats també com a model de joventut.

Situat, per la devoció general, en un lloc senyer entre els catalans benemèrits, Pompeu Fabra ha pogut veure aquesta dies com és d'extensa l'admiració que la seva obra provoca. En la recepció íntima que se celebra a la Conselleria de Cultura, presidint l'aplec d'intel·lectuals hi havia el President de Catalunya i el ministre d'Instrucció pública del Govern de la República. Hi havia, doncs, tot Catalunya i tota l'Espanya republicana.

La selecció universitària ha concretat en una miscel·lània l'afecte i el respecte que li mereix la figura de Fabra. Però el mestre, des de fa anys, ve rebent un homenatge diari, ininterromput, que és el que li reten tots els catalans, conscientment o inconscientment, en escriure en la llengua que Fabra va recollir, inservible, del passat, i va transformar en un àgil i modern instrument d'expressió.

SI LA VOSTRA OPINIO ES CONTRARIA...

Del que en diuen un plebiscit a Romania

Bucarest, 24. — Aquest matí, a les vuit, ha començat la comèdia del plebiscit a tot Romania. Com se sap, els electors han d'expressar «verbalment» davant de dos funcionaris i dos observadors, quina és la seva opinió sobre el que se'n diu text constitucional. El bo del cas és que si vota en contra, ha de signar un document, DONAR LA SEVA ADREÇA i sotmetre's a unes quantes operacions «amables» més.

Un diputat liberal preguntarà al Govern britànic si França ha estat consultada sobre la resurrecció del Pacte dels Quatre

Consell de Ministres presidit per Azaña

Aquest matí, a les onze, s'han reunit els ministres i més tard ha quedat el Gabinet reunit en Consell, sota la presidència del Cap de l'Estat.

Per a fer comprendre i estimar les institucions democràtiques

Washington, 24. — Roosevelt demana al Congrés crèdits que sumen 855 milions de dòlars repartits en sis anys, per a millorar el sistema escolar. Roosevelt justifica aquests crèdits per la intenció de preservar les institucions democràtiques mitjançant la reforma de l'ensenyament.

Un incendi ha destruït quatre pobles

El Caire, 24. — Un violent incendi ha destruït quatre poblacions al Baix Egipte. 23 persones han mort carbonitzades. 900 cases han quedat destruïdes. Les pèrdues en bestiar són importantíssimes.

A les Conselleries de la Generalitat

GOVERNACIÓ I ASSISTÈNCIA SOCIAL

Aquest matí el conseller de Governació i Assistència Social senyor Sbert ha rebut gran nombre de visites.

El senyor Sbert ha rebut entre altres comissions una de l'Associació Espanyola de Relacions Culturals amb la URSS, a la qual acompanyava el senyor Pous i Pagès.

També ha estat visitat pel diputat a les Corts de la República senyor Marcort; el diputat al Parlament de Catalunya senyor Casademont; president de la Comissió d'Assistència als Refugiats; el senyor Martí Barrera de la Comissió de Responsabilitats i el comandant Plaza del cos d'Esquadres de Catalunya.

TEBELL

El conseller senyor Vidiella ha despatxat aquest matí amb el director general de Tebell, senyor Molé. Així mateix ha estat visitat per nombroses persones, entre les quals hi havia el senyor Alvarce del Vayó.

CULTURA

Aquest matí el senyor Carles Pi i Sunyer ha estat treballant al seu despatx de la Conselleria, on ha rebut els alts funcionaris del seu Departament.

També ha rebut nombroses visites.

La «Home Fleet», a la Mediterrània

El cuirassat «Nelson» entra al port de Lisboa al davant d'una esquadra britànica que comprèn diverses creuers i contratorpediners. No es tracta pas de cap visita a Portugal. L'estada de la «Home Fleet» a Lisboa no és res més que una estació en el viatge cap a la Mediterrània. Almenys així ho diuen els que es tenen per ben informats. (Grafic Press)

PROJECTES, NOMÉS?

Hom preveu la construcció d'una flota independent per a la defensa de l'Atlàntic nord-americà, que costaria 3.200 milions de dòlars

166 navilis de guerra i 52 d'auxiliars

Washington, 24. L'almirall Dobbins, cap dels serveis de construccions navals, parlant davant la Comissió parlamentària de Marina, declarà que la construcció d'una flota independent per a la defensa de l'Atlàntic costaria una 3.200 milions de dòlars. Aquesta flota, segons el seu disseny, s'hauria de compondre de 166 navilis de guerra i 52 vaixells auxiliars, o sigui 12 cuirassats de batalla, sis portaavions, 17 creuers i 18 creuers lleugers, 77 destructors i 39 submarins. La construcció duraria deu anys, suposant que poguessin ampliar-se les despeses.

14 diputats conservadors s'abstingueren, un votà en contra i un

**Els vaixells pirates
bombardejaren, ahir,
Palamós i Guixols**

AUSTRIA HA ESTAT EL PUNT DE PARTIDA

«Solament la liquidació completa del problema de l'Europa central, per mitjà de la concentració de totes les forces alemanyes...»

El públic de l'Uruguai s'ha manifestat contra els artistes enemics de la República Espanyola

Montevideo, febrer. — Com tothom sap, arran d'irritar-se l'alceament feixista a Espanya, es refugiaren a America, i principalment a la República Argentina, nombrosos artistes espanyols, formant companyies els uns i sols els altres. Tots ells així que arribaren als mols de Buenos Aires es desferen en infames i columnes contra els republicans espanyols. Es clar que amagaven curosament que la generositat d'aquests els havia facilitat la sortida del país, per tal que mentre durés la lluita poguessin, en altres terres, treballar en el seu art.

Al principi aquests elements indesitjables de l'art escènic espanyol foren acollits pels públics americans possiblement amb massa bona fe; però ara, coneguts perfectament tots els antecedents de la fonda desventura que el feixisme internacional ha portat a Espanya, assabentats els països d'aquest continent de l'onada de barbàrie que els rebels espanyols han desencadenat sobre les regions que dominen, l'entusiasme s'ha convertit en menyspreu i la cordialitat d'abans en urda protesta.

A quasi totes les Repúbliques d'America la hostilitat dels públics contra els fills deslleials d'Espanya s'accentua cada dia més. A l'Uruguai s'ha fet més patent la repulsa i existeix una veritable confabulació contra tots els espectacles on actuen aquesta mena de comedians.

Recentment, i sense acabar llurs compromisos, car les pèrdues eren catastròfiques, han hagut de sortir de l'Uruguai els membres i els seus comedians de tercer rang, així com també Asquerino i Irene López Heredia, propala rs de tota mena d'infamies.

Actualment actuen en la més espantosa societat Valeriano León, amb els seus còmics feixistes, i Casimiro Ortas, el qual, la nit del debut fou acollit amb tals mostres de desil·lusió que hagué de suspendre l'espectacle després del segon acte.

No fa molts dies, en els periòdics de Buenos Aires es publicaren, en diversos periòdics feixistes, unes declaracions del cantador flamenc Angelillo, el qual tractava de captar-se els simpàtics dels elements de dretes afirmant que, si havia cantat a benefici dels militars republicans espanyols, ho feu contra la seva voluntat i per por a segures represàlies.

Aquestes declaracions del cantador de València, la fama del qual li donen les masses populars d'Espanya, produïren enorme indignació en els medis democràtics que, fa dies, han donat la resposta a les seves infamies d'una manera contundent.

Anunciada la presentació del flamenc Angelillo, aquest no pogué actuar sinó la nit del debut, puix que l'escàndol fou de tals proporcions, que l'Empresa del teatre on actuava li ha rescindit el contracte, per la qual cosa ha hagut de sortir de l'Uruguai precipitadament.

Enfront d'aquests artistes indesitjables, que no vingueren a America més que a desprestigiar la seva pàtria, hi ha Margarida Xirgu, l'exceles artista que ha fet una excel·lent campanya per aquestes terres americanes a base de les obres de García Lorca. Els triomfs calorosos i els èxits econòmics magnífics, malgrat la guerra sens descans que li fan les dretes i els comedians espanyols escapats de la seva pàtria, pregonen en tot moment les simpàties que el públic sent per l'exiliat artista i per la seva obra.

Una conversa amb Enric Borràs, el gran actor

Enric Borràs

—Venim a fer-vos unes preguntes —diem a Borràs.
—L'èxit artista és rep amablement, però no pot estar-se de contestar, una mica alarmat.
—Què voleu de mi?
—Parlar de teatre i d'actes, per exemple, vos creieu en la seva crisi?
—No hi he cregut mai de la vida —ens respon ràpidament—. La prosperitat del teatre depèn, naturalment, de les obres, i també, per què no dir-ho, dels actors que les representen.

—Les vostres obres produïdes?
—Borràs, amb el seu esperit eternament juvenil, ens respon:
—A mi doneu-me obres pletòriques d'ingenuïtat i de tendresa. Naturalment, en pla tot el que fa referència a l'escena catalana. Guimerà, Rossinyol, Pitarra, Iglésies...

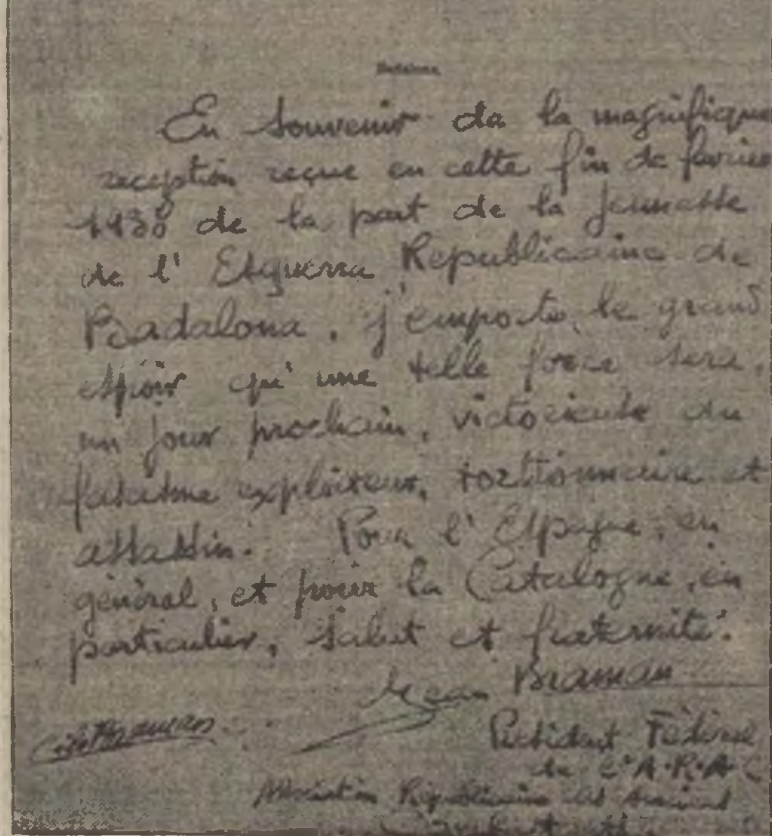
—Acabada la guerra, pensau encara actuar a l'estranger?
—Pe teatre català està disposat a no prendre cap desca. Una companyia catalana podria fer una veritable excursió per Europa i fins hom podria portar-la a l'America del Sud ja la anys, a mi em fou feta aquesta proposició. Al moment oportu hauríem de mirar de realitzar aquesta tasca de propaganda de l'esperit nostre.

—Ara portem la conversa vers un altre terreny: el cinema. El nostre il·lustrat interviu en diu:
—Sento pel cinema una gran afició. No crec que faci cap competència al teatre, sinó que, al contrari, opino que els dos haurien de mar-

La democràcia badalonina i el homenatge als fills dels combatents

Joventut d'Esquerra Republicana de Catalunya

En honor dels fills dels combatents

L'autògraf que M. Braman va dedicar a la Joventut d'Esquerra Republicana de Badalona amb motiu de la visita que feu a aquella ciutat per fal d'assistir a "La diada del fill del Combatent"

Dijous tingué lloc a la sala de teatre del Centre Català el festival a honor dels fills dels combatents.

Molt abans de l'hora anunciada, l'ampolla sala estava ja plena de gom a gom. A més a més del gran festival que s'oferia als infants i que va ésser molt admirat per tots els assistents, per la seva organització, es va observar els 400 infants que hi assistiren, amb uns bonics lots de llibres per a infants editats pel Comissariat de Propaganda de la Generalitat.

Un acte emocionant va ésser també el repartiment de joguines als fills dels combatents del Centre Català.

A l'hora del repartiment un company de la comissió organitzadora digué unes paraules que explicaren la finalitat de l'acte.

En nom d'activitats femenines la companyia Xapellí digué que mentre tinguem guerra anirem fent actes com aquest d'ajut i de solidaritat. No n'hi ha prou amb paraules, volem fets i esperit de sacrifici per a guanyar la guerra que no volem

M. Braman, convertint amb el President de la Generalitat, l'Honorable Lluís Companys

que odiam, però que han imposat uns militars sense cor. Fou molt aplaudida.

Quan més entusiasme existia féu la seva entrada a la sala Mr. Braman, president del partit republicà federal dels ex-combatents de París, acompanyat de la seva distingida esposa, en representació del Comissariat de Propaganda de la Generalitat, senyor Jaume Miravittles. El conseller de Cultura i president de la Joventut d'Esquerra, senyor Mora, féu la presentació de l'il·lustre visitant; el públic, després, el féu objecte d'una gran ovació. El company Mora digué que ens sentíem honorats per la presència de Mr. Braman i el prou que dirigís uns mots a la joventut.

«No l'entendríem, n'hi ha un que és el cor que l'entenen tots els homes liberals del món. Mr. Braman es dirigí al públic amb les següents paraules:

«Companys republicans i catalans, aquesta és la tercera vegada que

vinc a l'Espanya Republicana, i cada vegada m'entorno més encisat de la vostra terra, del vostre esforç i del vostre sacrifici per a assolir la victòria que tant us mereixeu. Jo us prometo que tots els homes liberals de França i del món estan al vostre costat, i que amb aquesta lluita solament hi pot haver un vencedor: els que defensen la pau; la legalitat i la llibertat. Visca l'Espanya republicana i visca Catalunya.»

Una formidable ovació coronà les darreres paraules de Mr. Braman. Seguidament el president del Centre Català, company Font, donà les gràcies a Mr. Braman i en sentides paraules explicà el significat del parlament de Mr. Braman. Acte següent foren observats amb un verumut d'honor, i seguidament repugnaren el retorn a Barcelona, i finalitzà aquesta festa que marca una litza aquesta festa que marca una per a tots els assistents.

S. GRIFOL

EL MOMENT POLITIC A ANGLATERRA

LA SITUACIO ES COMPLICADA

Londres. (Per telègraf del corresponent particular del Comissariat de Propaganda). — En el debat que ha tingut lloc darrerament a la Cambra dels Comuns anglesa s'ha produït un fet d'una importància política extraordinària. Vint-i-cinc diputats conservadors, membres actius de la majoria governamental s'han abstenut de votar. Aquestes vint-i-cinc abstencions s'haurien convertit en vint-i-cinc vots contraris al Govern si la moció de censura no hagués tingut un origen laborista. A darrera hora de la sessió parlamentària s'intentà obtenir que el vot de censura sortís de la minoria liberal, per tal que els vint-i-cinc diputats conservadors poguessin sumar-s'hi. Això, però, no fou possible degut a la promesa de temps.

A mesura que passen els dies la situació política es complica més, i es viu una atmosfera de febre de la qual feia anys que Anglaterra no tenia esment. Un fet inquietant ve encara a enterbolir més la situació, fet que els comentaristes anglesos que coneixen les coses espanyoles anomenen «estraperlisme» del senyor Chamberlain. En efecte, s'ha dit que abans de la reunió en la qual es decidí la dimissió d'Eden, Chamberlain havia rebut un telegrama de Mussolini en el qual el dictador italià es mostrava conciliant. Es al damunt d'aquestes pretes telegrams que Chamberlain havia donat als afers exteriors el títol de la cartera, senyor Eden. S'ha pogut demostrar, però, que es tractava d'una pura i simple mistificació del senyor Chamberlain, el qual no havia rebut cap telegrama de Mussolini. Havia rebut simplement una comunicació telefònica d'un aventurer internacional anomenat Pollakov — una mena de Stavinski de la política — amic personal de Mussolini, el qual li havia explicat el que seria el contingut del telegrama si s'enviava.

Ara bé, el «Daily Workers» assegura que el pretes telegrama de Mussolini no era redactat en tony concluidors, sinó que, al contrari, fidel a la política de Berchtesgaden, constituïa una mena d'ultimatum. Si abans de les dotze de la nit del divendres Chamberlain no accepta les negociacions amb Itàlia, en sentit favorable a la tesi mussoliniana, aquest trenca el diàleg i s'inaugura una política decididament anti-anglesa, manifestada en la seva acció a la Mediterrània i al Japó. Tot això corre en els medis polítics anglesos i produeix veritable sensació. Mai, afirmeu els entesos, els medis anglesos no havien viscut moments d'una angonya semblant. Mussolini, tractant l'Imperi Britànic amb el mateix to de menyspreu que Hitler emprà amb el cap d'un Estat minúscul i el que és més monstruós, Anglaterra sotmetent-se a les indicacions del dictador italià.

El resultat d'aquesta política pot apreciar-se pels diferents actes que tenen lloc actualment: Anglaterra, Lloyd George, per exemple, ha atacat furiosament el Govern. Eden apareix com el líder futur d'una coalició nacional de conservadors, liberals i laboristes, un Mac-Donald de les dretes,

Berlin, 24. — La preponderància d'Alemanya a la conca danubiana prepara —segons la revista nacionalsocialista «Völkische Wochenschrift»— el punt de partida de l'acció alemanya en la qüestió colonial. La revista expressa aquest convenciment: «No es podrà desconèixer que entre les pretensions de Berchtesgaden, que destaquen d'una manera convincent la direcció política i econòmica del Reich, i les reivindicacions colonials alemanyes, hi ha una forta connexió interna. A poc a poc es precisa que solament la liquidació completa del problema de l'Europa Central, per mitjà de la concentració de totes les forces alemanyes, pot constituir una base de partida de l'acció alemanya en la qüestió colonial.»

La vida de Pershing no està en perill

Tucson (Estats Units), 24. — Es troba greument malalt el general Pershing, que fou generalíssim de l'exèrcit nord-americà a França durant la Gran Guerra. Hom tem per la vida de l'il·lustre malalt, que té 77 anys d'edat.

Tucson, 24 (Arizona). — La salut del general Pershing ha millorat, i excepte un canvi brusca, la seva vida no està en perill. La debilitat cardíaca persisteix i necessita un descans perllongat.

El programa polític de Spaak, davant els tacciosos espanyols

Brussel·les, 24. — Ahir es va reunir el Consell General del Partit Socialista obrer belga.

En aquesta reunió el senyor Spaak va pronunciar un discurs en el qual en síntesi, digué:

«El Partit, aprovant la meua política o la condemnant, i en aquest cas jo dimetiré el lloc que ocupo al Govern.»

A continuació, l'orador proclamà una vegada més el seu programa polític, que resumí de la manera següent:

Primer. — Negativa absoluta de seguir la política de blocs, consistent a realitzar una solidaritat d'Estatos democràtics contra el bloc d'Estatos feixistes, per quant aquesta política conduiria a la guerra.

Segon. — No reconeixement de Franco.

Tercer. — Posició adversa a concedir al cap rebel espanyol els drets de bel·ligerència que pensa concedir-li el Comitè de Londres. Amb dir-li el Comitè de Londres, amb tot cal reconèixer la presència d'haver d'accedir a la concessió de dits drets, si Itàlia consent en operar una retirada dels seus combatents.

Quart. — Necessitat de liquidar d'una forma o altra la qüestió del reconeixement de l'Imperi italià.

com si diguéssim. Per altra banda, els organismes dirigents de les Trade Unions i del Labour Party han estat reunits per tal de prendre decisions energiques. Per la seva part, els dotze milions d'anglesos afiliats a les diverses associacions pro S. de N. que existeixen a Anglaterra estan molt interessats pel respecte que Chamberlain empra en parlar de Durrant. Consegüent el pes que l'opinió pública juga en la política anglesa, cal esperar esdeveniments pròxims no tan favorables als Estats totalitaris com els feixistes des d'ara praveuen.

Minyons de la lleua del 1929

Instruccions per a la concentració en caixa

Tots els soldats portanys a les antigues Caixes de Barcelona (capital) es presentaran en el negociat primer de reclutament, edifici de Dependències Militars (Porta de la Pau, 2, planta baixa esquerra).

Tots els portanys a les antigues Caixes de Terrassa, Manresa i Vilafranca del Penedès es presentaran al negociat segon, situat al carrer de Sicília, 18, baixos.

I tots els que pertanyen a centres d'altres provincies es presentaran al negociat complementari, situat al carrer de Sicília, 28.

La concentració s'efectuarà els dies 1, 2 i 3 de març i l'han d'acompanyar tots, sigui útils, de serveis auxiliars, inútils i portuques.

El dia 1, els dels districtes I, II, III i IV de Barcelona i els d'Arenys de Mar, Mataró, Granollers i Vic.

El dia 2, els dels districtes V, VI, VII i VIII de Barcelona i els de Sabadell, Terrassa, Manresa i Berga.

El dia 3, els dels districtes IX i X, Badalona, Girona i Pla del Besòs i els d'Igualada, Roers del Llobregat, Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú.

3.200 milions de francs per a la defensa nacional

París, 24. — Els crèdits excepcionals que per a la defensa nacional decidí demanar al Parlament el Consell de ministres, pugan a més de 3.200 milions, repartits de la manera següent:

Marina	...	600 milions
Guerra	...	600
Altres	...	1.800
Total	...	3.200 milions

Ests fons per a finançar aquest pla s'obtinran mitjançant un emprèmit. Evidentment, això significa una nova càrrega per al país, però el Govern creu que en les circumstàncies actuals França no pot deixar de realitzar un nou esforç per a garantir la seguretat de la nació.